

Pháp thoại chùa Siêu Lý 2 – 15/05/2025

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Sài gòn nói riêng, Việt Nam, Đông Nam Á đang vào thời điểm nóng bức, có lẽ nóng nhất trong vài năm trở lại đây. Chúng ta trông chờ từng cơn mưa hiếm hoi. Cái may của chúng tôi là từ bữa về nghe nói mưa hơi nhiều. Cách đây 2 đêm, chúng tôi ngồi với chur tăng ở trên lầu, nghe gió mát, nghe có mùi hơi nước trong gió mừng lắm, bằng vào kinh nghiệm dân gian mình hi vọng trời sẽ mưa, nhưng giờ cuối không mưa.

Chúng tôi bắt đầu bài giảng hôm nay bằng câu chuyện nhạt hơn nước mưa. Tôi muốn nói cái gì? Khi chúng ta có một nhu cầu nào đó thì tự nhiên chúng ta sẽ trở nên nhạy cảm hơn trong chuyện trông chờ. Thí dụ, mình đang ngồi chờ một người quen ở ngoài đường thì cứ thấy ai đi tới đi lui mình cũng để ý. Khi quý vị có ý trông chờ bài pháp thoại, các vị chỉ nhìn tôi, không nhìn người khác. Khi các vị còn bụng dạ để quan sát người khác thì cái lòng các vị đến đây để quan sát mấy người vào ra chánh điện chứ không phải lắng nghe chúng tôi. Hiểu không?

Sáng nay tôi muốn nói 2 chuyện:

- Khi mình có lòng trông chờ cái gì thì các giác quan của mình sẽ trở nên bén nhạy hơn.
- Khi mình xác định được chuyện mình trông chờ là cái gì mình phải có sự chuẩn bị cho cái trông chờ đó.

Bữa nay tôi giảng bài pháp tại chùa, trước hết tôi sẽ kể các vị nghe câu chuyện về Chúa, tại chùa. Có giáo xứ đó, trải qua thời gian dài bị hạn mấy tháng, không có mưa, cả giáo xứ khổ lắm, như Sài gòn bây giờ vậy đó. Mọi người vào nhà thờ cầu cha, xin cha khẩn Chúa sao cho mưa chứ chịu không nổi. Cha tập hợp giáo dân lại, tổ chức những buổi cầu nguyện liên tục, suốt một tuần, trời đổ mưa xuống. Ai cũng nói là lời cầu nguyện của giáo dân được chúa nghe được. Lúc đó mọi người rõ ràng nghe được tiếng nói từ trên trời: Ta mưa không phải vì giáo xứ, mà ta mưa vì con Nguyễn Thị Cúc trong giáo xứ này. Bởi vì trong đám các con 200 đứa giáo dân cầu nguyện trời mưa nhưng chỉ có con Cúc suốt tuần nay ngày nào nó đi nó cũng đem cây dù. Có hiểu không?

Đây là lý do vì sao lần này tôi về tôi không nhận thuyết pháp ở Việt Nam nữa. Nỗ lực của Việt Nam nó không quen với cái này. Tại sao Chúa chỉ cảm động với con Nguyễn Thị Cúc? Vì suốt một tuần cô mang theo dù. Tại sao mang theo dù? Có nghĩa là chỉ Nguyễn Thị Cúc tin rằng trời sẽ mưa, cho nên ngày đầu tiên đi chùa Nguyễn Thị Cúc đã xách cây dù theo và cứ vậy xách dù suốt một tuần. Trong khi đó 200 giáo dân kia nói là cầu Chúa nhưng không có tin. Hiểu chưa?

Ở đây cũng vậy. Hàng trăm người vào chùa nghe pháp, các vị trông đợi gì vào pháp thoại, trời biết. Tôi có lòng cầu mưa, tôi mong mưa nên tôi nghe gió mát hơn mọi khi tôi mừng, vì gió mát là trong đó hơi nước nhiều. Tôi mong đến mức tôi nghe hơi nước trong gió. Còn mình thì sao? Mình thì cầu mưa mà không tin mưa xuống.

Đi chùa nói theo Phật, nhưng tinh thần cao nhất của đạo Phật là gì? Giải thoát – mình không tin cái đó.

Tôi nói không biết bao nhiêu lần. Quý vị tự hỏi lòng mình đi, nếu thu nhập quý vị ở đây mỗi ngày là 10.000 đô-la hoặc 1 tháng 10.000 đô-la thì quý vị có đi chùa không? Nói như vậy không có nghĩa là quý vị đi chùa để kiếm tiền. Nhưng nếu quý vị một tháng có 10.000 đô-la quý vị có đi chùa không? – không. Là vì 2 lý do:

- Thứ nhất là phải làm quần quật để có 10.000;
- Hai là kiếm chuyện để xài 10.000 đó. Giờ này phải vào spa, sauna, đi biển, vinpearl, Thái Lan, Dubai, Châu Âu chứ ngu gì lúc này vô chùa ngồi vậy nghe pháp.

Chỉ cần tự hỏi lòng mình một tháng có 10.000; 20.000... mình có đi chùa không?

Điều đó cho thấy rằng, lý tưởng giải thoát của mình nó kém dữ lắm. Tôi xin nhắc lại, tôi không phải thiên sư, không phải hành giả; tôi chỉ gợi ý một chuyện: chúng ta có bê bối, bày hầy cách mấy, làm ơn nhớ rằng: Có thể đây là mùa hè cuối cùng trong cuộc đời mình. Có thể đây là mùa hè cuối cùng chúng ta còn đi đứng như mình muốn. Mùa hè sau có thể mình chết, hoặc mình nằm tại chỗ. Có thể đây là mùa hè cuối cùng gia đình mình còn đoàn tụ đầy đủ; Có thể đây là mùa hè cuối cùng mình được sung túc trong vật chất; phải luôn luôn nhớ như vậy.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Bản thân tôi có một cái tôi cho rằng nó là điếm tựa trong đời tu của tôi. Tôi không biết cuối đời tôi chết kiểu gì, có thể do linh cảm, tôi cứ nghĩ tôi nằm một mình trong bốn bức tường trắng – tôi bị ám ảnh cái đó, dễ sợ lắm. Bên Thụy Sĩ thỉnh thoảng tôi đi tiệm đồ cũ – nó rẻ mà nó tốt – để tìm đồ về cho cái nhà. Có lần tôi thấy họ bán giá treo nước biển, không biết làm sao cái đó nó trôi ra tiệm đồ cũ. Cái giá đó nó tốt lắm. Nó gồm 4 cái móc, mình có thể cùng lúc treo 2 bịch máu, 2 bịch nước biển được. Tôi đem về để ở sau cốc của tôi, treo 4 móc áo phơi đồ, tuyệt vời. Mỗi lần treo móc áo lên tôi nhớ 4 chai nước biển. Có lần tôi nói đùa người quen. Họ nói, thấy ghê quá sư ơi. Làm gì ghê? Họ nói, con thấy con nhớ bệnh viện. Đúng. Mình phải nhớ. Để về bên kia tôi chụp hình tôi post cho các vị thấy.

Khi mình có lòng trông đợi cái gì, thiết tha cái gì mình sẽ trở nên nhạy cảm hơn. Còn nếu mình không có lòng trông đợi thì một vị Phật đi ngang mặt mình, mình cũng không cảm nhận được. Tôi đọc thấy cái này tôi xúc động: Đức Phật mỗi sáng Ngài dùng Phật trí soi rọi vô lượng thế giới để tìm người hữu duyên Ngài độ. Nhưng trong kinh nói, có khi 3 tháng trời Ngài độ cư vì biết không có người nào để Ngài độ trong 3 tháng đó. Nghĩ cái đó mình giật mình.

Tôi hôm nay nghĩ trong bụng, sẵn sàng gặp được Ngài trong 5 phút tôi chết cũng được, mặc dù tôi không biết 5 phút tôi được cái gì, nhưng tôi nghĩ tôi gặp đức Phật trong 5 phút tôi chết cũng được. Nhưng thời Ngài có vô số người gặp Ngài đi bát họ tỉnh bơ. Bởi vì họ không tìm thấy được sự tương thông với đức Phật. Theo trong kinh, có vô số chư Phật đã ra đời, hôm nay chúng ta còn ngồi đây ở đây. Có nghĩa là, trong vô số chư Phật chúng ta không có lòng trông chờ, các Ngài là những cơn mưa, nhưng chúng ta là những mảnh sân xi măng, mái tôn cho nên mưa xuống thì mưa nhưng sân xi măng, mái tôn không được gì hết. Cho nên, hôm nay là ngày Phật Đản, chúng ta tổ chức Phật Đản không chỉ là ngày giỗ để tưởng nhớ đức Phật, chỉ đơn giản tưởng nhớ thì không. Mà còn hơn như vậy nữa – Nhắc nhớ: Chúng ta có xứng đáng với vị thầy như vậy không?

Ông Krishnamurti nói thế này: Những gì chúng ta học được, nghe được từ đức Phật là quà tặng và di sản đức Phật để lại cho chúng ta, nhưng những gì chúng ta hiểu biết, hành trì chính là những món quà chúng ta đem dâng tặng ngược lại cho Ngài.

Mình hỏi ngược lại đi, khả năng nhận thức, hành trì của mình có đáng với những gì Ngài để lại hay không? Xin nhắc lại lần nữa. Có rất nhiều vị hiểu lầm. Cứ nghe “cúng Phật, lạy Phật” mình cúng ông sư, lạy ông sư thì ông sư còn nhận chứ mình cúng Phật, lạy Phật Ngài đâu còn nữa, thì nói cho đúng là cho mình đâu phải cho Ngài. Có đúng không? Ngay cả khi Ngài còn tại thế cũng vậy. Mình tới đánh lễ Ngài, Ngài cũng không được cái gì. Mình có cúng dường Ngài, Ngài cũng không được gì. Một ngày Ngài chỉ có cái bình bát đó thôi. Ngoài bình bát đó ra, mình có cúng cái gì nữa Ngài cũng không được cái gì.

Cho nên, nhớ: Kính Phật, lễ Phật, học Phật, tin Phật, tu Phật thì tất cả là cho mình thôi.

Ngày Phật Đản chúng ta ôn lại với nhau 2 chuyện:

- Chuyện thứ nhất, nội tâm của chúng ta đang hướng về cái gì mỗi ngày, mỗi giờ. Tự hỏi lòng mình xem cái mình đang nghĩ tới là cái gì? Có thể quý vị sợ mà tôi vẫn nói. Tôi là ông thầy tu nhưng những dịp đi cầu an, cầu siêu cho Phật tử tôi không có tin. Nhiều người hiểu lầm cái này đem post trên mạng nói chúng tôi bác. Không phải. Tại sao tôi không tin cầu an, cầu siêu? Là bởi vì, thuốc hay cách mấy mà bệnh nhân không chịu uống thì thuốc không giúp được cho bệnh nhân. Nếu người đang bị bệnh, bị nạn được nghe pháp với tất cả sự hiểu biết, sự thâm thía thì pháp đó, kinh đó mới có tác dụng. Còn bình thường, cả tháng 30 ngày, một ngày 24 giờ không có Phật, lúc tụng chuyện, hữu sự mới đi vào chùa tìm tăng ni, nhờ tụng kinh rải nước dùm, thì trường hợp này tôi không tin. Mà đa phần Phật tử như tôi biết thì 99% trong ngày không có Phật. Từ chỗ đó, tôi mới nói tôi không tin cầu an là vậy đó. Hỏi riêng tôi trong chỗ riêng tư: Sư có tin oai lực các bài kinh không? – Tôi tin chứ, đó là lời Phật, tôi tin. Nhưng với điều kiện anh phải là mảnh đất thì mưa xuống anh mới nhận được. Còn đấng này anh là sân xi măng, anh là tấm tôn thì mưa xuống nó trượt quót. Mà nhiều người không biết nghe không kỹ hay ác ý, cắt có một khúc tôi nói tôi không tin cầu an, cầu siêu, họ nói tui đạo Hồi, vô thần. Tôi nói tôi không tin vì tôi nhìn Phật tử, tôi lựa đại, tôi thấy cô này – Lý Ngọc Nga - cung kính nhưng tôi không tin một ngày cái thiện nhiều hơn cái ác. Tôi đâu có tin. Giờ tụng cầu an cho bà tụng cái gì? Lòng bà toàn cộng trừ nhân chia chi thu số sách tiền bạc không, Phật nào trong đó. Đó là người tôi cho là đạo tâm cũng hùng hậu đó – cô này tôi thấy mặt lạnh, đệ tử thầy Trí Huệ phải không? Nghe tên thầy là thấy ngon lành rồi. Tôi không tin là không tin cái đó.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Rồi câu siêu cũng vậy. Có 2 trường hợp, câu siêu là mình đi tụng kinh trước cái xác lạnh ngắt. Mà cái xác đó theo A Tỳ Đàm người đó đi tái sinh rồi, thì mình tụng cho cái xác lạnh ngắt đó là tụng cái gì? Cái thứ hai, nếu họ cận tử, sắp chết hoặc là một phi nhơn quần quanh đó thì quan trọng nhất là thuở bình sinh trong lòng họ có Phật hay không? Trong lúc mình khỏe mạnh, mình minh mẫn, mình tinh táo, mình nghe kinh mà mình còn không muốn nghe, thì hồi lúc ngáp ngáp thở không nổi toàn lấy hơi ra thì hồi kinh nào mà vô? Cho nên, trầm mới nói trầm không tin câu siêu là như vậy đó.

- Thứ hai, nó đã chết, làm loại chúng sanh nào đó, thí dụ, con trùn con dế, đầu thai làm người, chur thiên ở đâu thì khỏi nói rồi. Còn nó làm phi nhơn quần quanh gần đó thì bữa nay tôi nói thiệt một chuyện bà con không biết có nghe chưa. Cái này kinh nói, không phải tôi nói: *Này các tỳ-kheo, cảm thọ mới xóa nhòa cảm thọ cũ, ở một kiếp tái sinh mới tâm tình cảm xúc của kiếp trước bị phai phôi nhạt nhòa.*

Có nghĩa là sao? Hôm nay trong hình hài sinh học này chúng ta đói ăn, khát uống, nóng lạnh, tiêu tiêu, đau nhức, tê mỏi, trong hình hài này với hóc - môn, sắc tố nam, sắc tố nữ, với tất cả thành tố sinh học này, chúng ta có cảm giác khác. Chứ nếu chúng ta sanh làm loài phi nhơn “hình sương bóng khói” thì lúc đó tâm tình mình thay đổi rất là nhiều, phải nói là thay đổi toàn diện. Trong hình hài này tôi biết đây là em ruột, anh ruột của tôi tôi rất là thương, nhưng khi tôi hức một cái, tôi làm phi nhơn, tôi biết rõ đây là người anh, người em cũ – kiếp trước của tôi, tôi chỉ biết vậy thôi, chứ nó rất là nhạt nhòa. Nếu các vị muốn tôi chứng minh, tôi chứng minh cho.

Các vị có tin kiếp trước, kiếp sau không? Vậy chứ bây giờ các vị nhìn con gián trong toa-lét các vị có tin nó từng là bà con mình kiếp trước không? Nhưng các vị có thương nó như thương đứa con đang bồng trên tay không? Đó. Đó là bằng chứng đó.

Tôi tin chứ, tôi tin con gián đó từng là mẹ, cha, bạn gái, vợ, con, chị,... của tôi. Nhưng giờ kêu tôi thương con gián như thương mấy người chung quanh thì hơi bị khó. Thì những loài phi nhơn y chang như vậy. Họ biết hết. Đừng nói ở đâu xa, mình ly dị nhau rồi mình nhìn nhau có như hồi mới cưới không? Nó ón lên tới cổ luôn.

Có rất nhiều Phật tử, họ tới họ hồ trì tôi một thời gian, mà tôi bắt đầu biết họ hơi nhiều tôi chỉ muốn họ biến thành làn khói. Có. Cái đó có. Nhiều lắm. Trước mặt tôi nè. Ổn lắm. Tức là, may là chưa qua kiếp khác, chỉ cần một xáo trộn nhỏ trong đời sống, trong tâm lý, chỉ cần mình nghe đôi điều thôi. Có rất nhiều người ngồi ở đây vì họ chưa gặp tôi bao giờ, hoặc họ chưa nghe thị phi về tôi. Thử họ nghe 1,2 thị phi điều tiếng về tôi là họ đã không muốn đến gặp mặt tôi rồi. Mà chưa cần đến cái chết can thiệp. Chỉ cần đôi ba tiếng lao xao ngoài ngõ là đã không muốn gặp rồi. Giờ tin chưa? Nói gì chuyện đầu thai kiếp khác. Nó bạc lắm, bạc như vôi.

Tôi nhìn tôi thấy có mấy người Phật tử quen với tôi, họ cấm đầu lo cho con, họ muốn đi nghe pháp mà vì phải về lo cho thằng nhỏ, nấu ăn cho nó, đưa nó đi trường, bữa nay nó đi thể thao, đi lội, đi cò tường,... tôi thấy họ lo con, thì dĩ nhiên, chuyện đó bình thường nhưng trong lòng tôi có cái gì lẩn tẩn lắm. Vì tôi biết một chuyện. Hồi tối tôi nằm mơ, có người nói tôi là sư 60 chứ không phải 55. Nghe cũng ghê ha. Thì tôi gặp mấy người lo cho con, tôi biết một chuyện: rồi đây họ sẽ vỡ mộng, khi con trai họ có bạn gái, con gái họ có bạn trai thì cha mẹ của tụi nó trong lòng tụi nó chỉ là bóng mờ. Bố mẹ chỉ là cái máy rút tiền. Mẹ tôi rất có hiếu với ông ngoại, nhưng khi mẹ lấy chồng là mẹ bỏ ông ngoại đi theo chồng chứ, chồng của mẹ, là ông già của tui. Bạc lắm. Mà giờ tôi xài chữ bạc, các vị không chịu. Tôi nói mẹ tôi bạc thì các vị nói: tại sao tôi xúc phạm. Nhưng hiểu chữ “bạc” không? Có nghĩa là mẹ rất thương ông ngoại, thương lắm, thương chết được, nhưng khi mẹ lấy chồng thì mẹ để ông ngoại ở nhà. Bà ngoại tôi mất sớm. Ông ngoại tôi có 11 người con, chết 9, còn 2, một người là ngài Giác Chánh đi tu biên biệt bóng chim. Người con lại thứ 4 là mẹ tôi – lấy chồng xa xứ - chim đa đa. Rồi ông ngoại cứ như vậy một mình vô vô ở quê.

Cho nên, hôm nay tôi thấy mấy người cấm đầu lo cho con tôi ngán dùm. Vì tôi biết trong thời gian không xa họ cũng còn một mình thôi. Bên hải ngoại buồn lắm, lo cho con tới 18 tuổi nó lấy xong bằng trung học, nó vào đại học, nó lựa trường nó học, trường nó có thể cách mình 1-2 giờ bay. Nước mắt chỉ có thể chảy xuôi có bao giờ chảy ngược, nó đi đâu lòng mình canh cánh đau đầu mình lo. Nó đi về chỗ mới nó có bạn bè, trường lớp, nó ra trường lập gia đình, rồi xong. Thịnh thoảng nó về với mình. Nhưng cái này mới đau, cái nhà mà mình đang ở, mình quần quật để mua được, trong di chúc để tên ai? Tên nó.

Tại St.petersburg, florida, tôi biết bà đó, chuyên ăn đồ cũ, tiền bạc xài rất kỹ. Mỗi lần bà cho tiền tôi không muốn lấy luôn, mặc mấy lần áo, lật lật y như Việt Nam, có túi, có kim tay, móc ra, cho đúng 20.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Giờ tôi đặt tên bà là bà 20. Mỗi lần bên Châu Âu tôi về bà mừng lắm, cho 20. Mà tôi ở mấy tháng bà tới thăm, cũng cho 20. Nhưng cái này mới ghê. Bà có cái nhà ở Sanfrancisco – 2 triệu, cho thằng con, ly dị để cho vợ vì nó không muốn chia tới chia lui nó mệt, nó để nguyên 2 triệu cho vợ, nó xách ba lô về ở với bà tiếp. Còn bà gắp tôi cho 20. Thì đương nhiên, tôi người dung, nhưng nghe hơi lẩn tẩn phải không?

Tức là, trên máu mũi nó là con bà thôi, chứ hiện giờ những cái gì tôi làm cho bà, và con bà làm cho bà chưa biết ai làm nhiều hơn ai, tại vì bà ở bên bà bệnh thì người kè, dất bà đâu phải thằng con, thằng đó nó làm biếng có chứng chỉ, mỗi lần bà nghe bệnh hoạn là bà gọi phone cho chùa kê Lan, Cúc, Đào, Yên tới đưa bà đi chứ thằng con nó đâu đưa đi. Còn bị nhiều là trong bệnh viện lo.

Cho nên, ai hỏi tôi nói, trên đời này, ngoài Tam Quy ra – về tinh thần, chỗ quy y thứ 4 là bảo hiểm y tế. Tôi không rành lắm về bảo hiểm Việt Nam nhưng tôi đã nói với tất cả người quen của tôi, tinh thần là Tam Bảo, đời sống là bảo hiểm y tế, không tin đưa nào hết. Chồng, vợ - một là họ đi trước, hai là nó không bằng bảo hiểm y tế. Cho nên, phúc thay cho người nào được sống trong xã hội mà bảo hiểm y tế có giá trị.

Tôi nhắc lại lần nữa, trong ngày Phật Đản chúng ta nhắc với nhau 2 chuyện: Lòng chúng ta hướng về cái gì thì mình mới có thể mở ra đón cái đó. Mình chờ mưa mình mới chuẩn bị rửa máng xối, chuẩn bị lu. Còn không chuẩn bị là mưa xuống nó trôi hết.

Sẵn tôi nói luôn bên Thụy Sĩ nó giàu thiệt, chỗ tôi ở trên núi nhìn thích lắm, nhà nhà đều có mấy chậu lớn chứa nước mưa. Vì khi mình chứa nước mưa mình tiết kiệm được, cũng là tiền. Tại sao tôi đem chuyện đó ra nói? Mình phải có lòng trông đợi mưa, xác định lòng trông đợi đó thì mình mới có những chuẩn bị thích hợp. Mình phải có lòng trông đợi Phật pháp thì mỗi lần đi nghe pháp, mỗi lần đọc trang kinh lòng mình mới mở ra đón nhận lợi ích từ đó. Còn đặng này tôi ngày cơm gạo áo tiền tới lúc vô chùa nghe pháp tai này ra tai kia.

Có chuyện các vị không tin bữa nay tôi phải xác định lại lần nữa. Phật pháp mà mình nghe lôm côm nó tuyệt đối không phải là Phật pháp thứ thiệt của đức Phật để lại. Thí dụ, rất nhiều người Phật tử ở đây nghĩ mình hiểu về pháp bồ thí. Nhưng mà tôi không tin. Tôi nói cái này các vị giạt mình. Tôi không phải là pháp sư Tam Tang nhưng tôi sẵn sàng nói cho quý vị một tháng về chữ “bồ thí”. Nó rất nhiều chuyện để biết về chữ Bồ thí. Tôi có thể nói cho quý vị 1 tháng về Tam Quy, nó nhiều chuyện trong đó lắm. Một tháng về chữ Niệm Phật, niệm hơi thở,... mỗi đề tài một tháng. Một tháng có nghĩa là một ngày 2 buổi giảng, sáng 2 tiếng, chiều 2 tiếng = 60 buổi giảng x 2 tiếng = 120 giờ. Một đề tài 120 giờ. Không biết nếu ghi âm thì bao nhiêu Gygabyte. Trong khi mình cứ lôm côm mình tưởng nghe rồi. Tôi nhắc lại lần nữa, khi ta không xác định được nhu cầu, lý do mình đến với Phật pháp thì Phật pháp mình nghe được rất sơ sài. Từ cái nền tảng sơ sài đó, hễ kiến thức sơ sài thì nhận thức sơ sài, nhận thức sơ sài thì hành trì bất buộc sơ sài. Hễ hành trì sơ sài thì kết quả cũng sơ sài.

Có một khác biệt rất lớn giữa người có học giáo lý và người không học giáo lý. Người có học giáo lý làm công đức phước báu triệu lần (triệu = 6 con số 0). Thí dụ, trong A Tỳ Đàm nói tâm thiện có trường hợp ly trí, có trường hợp hợp trí, tâm thiện của người có kiến thức Phật pháp và của người không có kiến thức Phật pháp nó cho ra 2 quả báu khác nhau. Cũng cúng dường muông côm, nhưng có người cúng muông côm kiếp sau sanh ra vừa giàu, vừa đẹp, vừa khỏe, vừa có khả năng đặc thiên, chứng đạo. Còn người kia, cũng cúng muông côm đó, thậm chí cúng nguyên nồi luôn, nhưng họ không được 4 cái đó: giàu, đẹp, khỏe, khả năng tâm linh – chứng thiên chứng đạo. Bởi cho nên, tôi nói 1 triệu là ít đó. Cũng cúng muông côm nhưng người thì gieo nhân trí tuệ, giác ngộ, chứng thiên; còn có người cũng cúng muông côm nhưng thiếu cái này. Bồ thí mà có trí tuệ đi kèm, bồ thí không có trí tuệ đi kèm.

Trí tuệ ở đâu ra? Trí tuệ có 3:

- Trí tuệ đến từ kiến thức
- Trí tuệ đến từ Nhận thức
- Trí tuệ đến từ Hành trì.

Không có kiến thức lấy gì mà nhận thức; không có nhận thức thì lấy gì có trí tuệ hành trì. Cho nên tôi nói con số triệu là số ít.

Cho nên tôi rất là tiếc, rất đau lòng khi thấy bà con lơ mơ, uống. Học Phật sơ sài vì chúng ta không xác định được lý do, mục đích, ý nghĩa tại sao mình đến chùa. Mình đến chùa không phải để mình thỏa mãn lý luận, thỏa mãn niềm tin tôn giáo, tín ngưỡng mà mình đi đến giải quyết những thao thức, trần trở thường trực trong lòng mình. Mà trần trở nào lớn nhất? Đó là luôn luôn ý thức: Tại sao tôi có mặt ở đời? Tôi có mặt ở đây làm cái gì? Đi làm, sống, sống để đi làm. Đến lúc hết đi làm nằm im chờ chết. Cuộc đời

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

của mình. Bên Âu Mỹ rất là buồn, mua ngôi nhà bạc triệu, sáng sớm 2 vợ chồng đi, không thấy cái nhà vuông tròn dài ngắn, chiều tối mới về, cứ vậy đến cuối tuần lăn ra ngủ, mệt quá, cứ vậy cả đời, trả xong cái nhà, di chúc lại cho con, mình vô nhà già ở.

Bên đây con đông chứ bên Thụy Sĩ nhiều chuyện rất đáng buồn, có những hồ đẹp như thiên thần, hồ Inle của Miến Điện chỗ sâu nhất trung bình chỉ 5m, Vịnh Hạ Long sâu nhất 3-5m thôi. Mấy hồ quanh nhà tôi hồ cạn nhất cũng 50m, hồ Thun 210m, nước trong vắt. Tại sao tôi lạc đề? Nước trong như pha màu, dọc chung quanh bờ hồ đó rất nhiều nhà ma. Nhà ma là gì? Nó làm chủ xong, nó không chịu để, hoặc để đưa con đi làm đâu không chịu về. Nó để cho rêu phong, rất là lâu, trong khi tôi cứ nhìn mấy cái nhà đó tôi nhớ: Vô số nhân loại trên thế giới đang chen chúc nhau trong căn nhà ổ chuột, cấp 4, xóm lao động hôi mùi cống, bụi bặm, ồn ào, nóng bức. Trong khi đó có vô số những căn nhà chung quanh mấy cái hồ Thụy Sĩ bao nhiêu nhà bỏ trống. Vì sao? Lòng người quá hẹp. Khi lòng người quá hẹp, không có tín tâm, sống không biết nghĩ đến người khác. Đa phần chúng sanh sống ích kỷ, cho nên, thường người giàu ít con. Hoàng tộc thường hiếm muộn. Vì sao? Vì người đủ phước vào mấy nhà đó ít lắm. Còn nhà nghèo nó chỉ chạm vạt áo là có con. Các vị tin không? Là vì sao? Vì người đủ phước vào làm con nhà giàu khó. Hoặc lọt vô nhà giàu rồi nó lơ lơ lơ lơ, bị vấn đề sinh học, tâm thần nhiều lắm.

Cho nên, nghe mấy cái đó để nó thấm.

Ngay Việt Nam tôi biết có nhiều khu nhà bạc triệu, không có người, phải thuê người ta tới ở quét dọn. Trong khi biết bao gia đình 10 mạng, 8 mạng vào ra trong căn nhà cấp 4 nóng le lưỡi. Tại sao vậy? Lòng ta ra sao thì ta sẽ về sống chỗ như vậy. Lòng ta ra sao ta sẽ những thứ tương ứng với cái lòng của ta. Có những người chỉ biết con cá khô, mì gói; Có những người sơn hào hải vị mà họ ợ lên ợ xuống không chịu nuốt. Có không? Dọn lên quần gia với osin lấy đĩa gấp 2 gấp kê dọn, trong khi con khô cứng ngắc hôi rình, cả nhà xâu xé như linh cầu. Tại sao vậy? Lòng chúng ta. Lòng ta ra sao ta sẽ về chỗ như vậy. Lòng ta ra sao ta sẽ ăn thứ tương ứng với lòng ta. Lòng ta ra sao ta sẽ thương người ngang tầm với lòng ta. Gió tầng nào mây tầng đó. Bồ Tát Tất Đạt chỉ gặp bà Ya-du thôi, ngài Xá Lợi Phất chỉ kết bạn với ngài Mục Kiền Liên thôi, trừ trường hợp đặc biệt, lâu lâu trong kinh có từ là *kamachinna – chinna* = khe hở, lâu lâu có khe hở của nghiệp, một người phước nhiều lâu lâu có khoảng hở nó chen vô để trả, hoặc người tội nhiều lâu có kẽ hở cho thiện nghiệp chen vô nó trả thì trong tình huống đó, người ác bỗng nhiên sượng, người thiện bỗng nhiên khô, trường hợp đó trong tiếng Pali là *kammachinna- khe hở của nghiệp*.

Nhưng mà đa phần, đưa nào ác, đưa đó khô, đưa nào thiện, đưa đó sượng.

Chữ sượng ý nghĩa rất quan trọng. Nguyên bài sáng này chỉ có chỗ này đáng ghi. Chữ “sượng” trong đạo Phật có 2:

- Sượng cao cấp
- Sượng hạ cấp.

Sượng có 2: Sượng do Nhân & sượng do Quả.

- Sượng do Quả: Nhờ quả lành đời trước, bây giờ ta khỏe – không trục trặc, đẹp – ngó được, khôn – khả năng suy nghĩ tốt, giàu – vụ này ok. Nhưng đó là sượng do Quả.
- Sượng do Nhân: Tâm lành. Những người đi chùa theo tôi tiếp xúc rất hiếm người tin chuyện này: Khi ta sống với tâm lành ta rất là vui. Tôi ví dụ cái này có: Nắng chang chang nhưng mà vì mình nhường cho ai đó chỗ ngồi mình đứng ngoài nắng lòng mình vẫn vui. Đúng không? Đừng nói lòng lành, nội mấy thằng nịnh đầm là nó vui rồi: Em che đi, anh chỉ mát chứ không ướt. Có đĩa cơm – em ăn đi, anh mới ăn. Vẫn vui. Trong khi đó, người không từng sống thiện không tin rằng bản thân cái thiện là đã sượng rồi, chưa nói tới quả thiện. Nhưng có cái này quan trọng: Niềm vui đến từ Nhân thiện tốt hơn niềm vui đến từ quả thiện 1 tỷ lần. Vì sao vậy? Niềm vui đến từ nhân thiện tiếp tục tạo ra vô số cái vui khác. Còn niềm vui đến từ quả thiện thì tôi không chắc.

Có hiểu tôi nói gì không?

Niềm vui đến từ quả thiện không chắc là nó tạo ra niềm vui khác. Nhưng niềm vui đến từ nhân thiện thì chắc chắn nó sẽ tạo ra vô số cái khác.

Cái này mới ghê nè.

Trong kinh nói, người sống thiện là người gì? Anomasatta... – chỉ có chúng sanh thượng đẳng mới thưởng thức được niềm vui sống thiện thôi.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Cho nên, khi nào lòng mình vui được với việc lành thì mình biết mình nằm trong số rất hiếm những chúng sanh thượng đẳng. Tôi nói vậy các vị nghe mới run, cái này là thống kê của thế giới: khi bạn thò tay vào túi, móc ra được 20 đô-la, bất cứ ai, già trẻ lớn bé không cần biết, 20 này các vị có thể xài bất cứ chuyện gì, nếu đó là tiền nợ, tiền mượn thì không nói, thì bạn phải biết bạn đang may mắn hơn mấy trăm triệu người trên thế giới. Bởi vì, trên thế giới có những người một ngày họ đi làm chỉ được 1 đô-la thôi. Có biết chuyện đó không? Các vị có biết mấy trẻ em Campuchia đi hốt rác, những người đó có khả năng cầm tờ 20 đô xài gì thì xài không? Tại sao? Cực quá. Một ngày nó kiếm được 20 mà sao có chuyện nó cầm cái đó muốn xài gì thì xài. Hoặc là tụi Châu Phi, Nam Mỹ. Không dễ đâu quý vị. Đọc cái đó mới giật mình.

- Khi bạn thò tay vào túi, lấy ra được 20 đô la mà bạn biết là bạn muốn xài gì cũng được là bạn đã hơn hàng trăm triệu người trên thế giới.
- Khi mà bạn đi bác sĩ mà bác sĩ cho biết bạn không bị cao máu, tiểu đường, tim gan, phèo, phổi, ... tất cả đều ok thì bạn biết bạn đang may mắn hơn hàng tỷ người trên thế giới.
- Khi đi nha sĩ mà nha sĩ nói rằng ok là mình may mắn hơn tỷ người trên thế giới. Khi bạn biết đọc biết viết là bạn đang may mắn hơn tỷ người trên thế giới. Khi bạn không bị khuyết điểm, dị tật là bạn đang may mắn hơn hàng trăm triệu người trên thế giới.

Vào một ngày kia trong công viên, có ông cụ đang đi bộ, thấy cậu thanh niên đang sửa soạn thắt cổ. Ông lại gần nói: Cho tôi hỏi câu rồi chết. Tại sao tự tử? – làm ăn thất bát, đi làm cho người ta bị đuổi việc, không muốn sống. Ông già nói: cậu có biết cậu là tỷ phú không? – Tới nước non này mà bác còn chằm chọc cháu nữa. Cháu vì không có tiền, không biết sống sao mà bác nói cháu là tỷ phú.

Nghe nghe bác nói:

- Cháu có biết, muốn có hàm răng đẹp phải đau đớn, tốn kém bao nhiêu cháu có biết không? – dạ biết.
- Cháu coi lại hàm răng của cháu coi, không cần đi nha sĩ. Cháu có bị bệnh nội tạng, cắt này thêm kia? – không.
- Cháu có biết nhiều người đang nằm bệnh viện cả mấy tháng trời không chắc chữa được không? – cháu biết. Cháu có nằm trong số họ không? – Không. Cháu thấy chưa?
- Cháu có biết vô số tỷ phú, triệu phú ở cuộc đời này sẵn sàng trở thành tay trắng, không có một xu miễn họ lùi lại được 40 tuổi? – dạ có.
- Vậy được chưa? Giờ cháu thấy cháu có cần chết không?
- Thôi, sống tiếp.

Giờ hiểu chưa? Mình phải biết cái phước của mình ở đâu. Nếu các vị có 1000 tỷ trong tay mà 80 tuổi, nếu giờ có thể lấy 1000 tỷ trả mình về thời tay trắng 20 tuổi các vị có chịu không? Tôi là người đầu tiên chịu, nhưng cô này không chịu, để lại cho con. Nếu cuộc đời này có thể lấy tiền mua được thì tôi sẵn sàng làm chuyện đó. Tôi sẽ quần quật cho đến 80 tuổi, tôi bỏ hết, quay trở lại 20. Hiểu không? Chứ tôi không ham chết trong cái hòm bằng ngọc.

Chỉ có người có phước mới biết mình có gì.

Người ta nói, khi bạn không đủ tiền mua giày mình muốn thì hãy nghĩ đến những người không có chân mang giày, nhờ vậy bớt buồn. Có hiểu không?

Phước cho kẻ nào sanh ra giàu, khỏe, đẹp, khôn. Nhưng phúc hơn cho kẻ nào không giàu, khỏe, đẹp, nhưng có đời sống tâm linh ok.

Khả năng hưởng thụ quả lành con chó con heo có. Nhưng khả năng thưởng thức lòng lành thì chỉ có con người - cao cấp. Chứ còn đa phần những con người ngoài đường mình gặp họ đều chọn quả lành chứ không ai chọn tâm lành hết.

Có ông đó, con gái dốt bạn trai về ra mắt, ông mới thử: Nếu cháu đi trên đường cháu gặp túi đạo đức và túi tiền thì cháu lượm túi nào? Cậu thanh niên nói, cháu lượm túi tiền. Ông lắc đầu: Bác lượm túi đạo đức. Thì cậu thanh niên nói: Dạ, mình thiếu cái nào mình lượm cái đó.

Cho nên, rời khỏi pháp hội này cứ nhớ thế này:

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

- Khả năng hưởng quả lành đũa nào cũng có, ngu như heo cũng có khả năng thưởng thức quả lành, nhưng quả năng vui được với tâm lành thì phải thượng thừa, cao cấp;
- Quả lành thấy ngon nhưng tới đó hết; còn Nhân lành mà mình vui được thì mình còn ăn dài dài.

Cái này mới đặc biệt, người không biết Phật pháp khi nhận quả lành họ nhận bằng tâm tham, khi nhận quả xấu, họ nhận bằng tâm sân; người biết đạo, hành đạo, nhận quả lành hay quả xấu đều là cơ hội để họ tạo nhân lành.

Giờ tôi ôn lại:

- Trong lòng ta phải xác định được: Ta đến với chùa làm cái gì – Lý tưởng của ta là gì? Ta đã có những chuẩn bị tương thích cho lý tưởng đó hay chưa? Mong Phật ra đời mà Thất thánh sản mình không có. Thất thánh sản là gì? Tín, Thí, Giới, Văn, Tàm, Úy, Trí mình không có.
  - o Tín = chánh tín, niềm tin đi kèm trí tuệ
  - o Thí = tôi không kêu gọi các vị phải cúng bạc tỷ, mà thí – tùy sức chia sẻ cho người khác. Nhớ niềm vui của người cho ra luôn nhiều hơn niềm vui của người nhận vào, dù đa phần chúng ta thích nhận mà không thích cho, nhưng hiếm có người hiểu rằng: Niềm vui người cho nhiều hơn người nhận. Tôi chứng minh. Tôi cho các vị 1 triệu, các vị chỉ vui 1-2 tiếng thôi. Nhưng tôi nhiều năm sau mỗi lần nhớ chuyện tôi lấy 1 triệu cho người nghèo tôi vui được mấy chục năm. Có đúng không? Tại bệnh viện chợ Rẫy có lần đó tôi đi chung thang máy với 2 mẹ con ở quê, tôi có hỏi: Bác bị sao vậy chị? – Bị bao tử phải mổ. Tôi nhớ, tôi làm sẵn mấy bao thơ bôi trơn, tôi lấy 1 bao cho người con nói: gửi cho bác uống thuốc. Cô y tá đẩy : Sáng sớm mà em hên em gặp thầy. Mà tôi nhớ văng vẳng bên tai tới giờ. Tôi biết họ mừng lắm. Khoan nói thuốc men, tôi nghĩ bao thơ đó để ăn trưa cũng được nhiều nhiều. Nếu đem đổi thời giá bây giờ không giá trị nữa. Nhưng tấm lòng của mình có dịp biến nó thành nghĩa cử thì đời đời nó thành gia sản. Cho nên, tôi nhắc lại lần nữa: Chỉ người cao cấp mới vui được với nhân lành, còn kẻ thưởng thức quả lành thường lắm, con chó con heo vẫn có. Biết vui với nhân lành không nhiều.
  - o Khi vui với nhân lành chúng ta sẽ được vô số điều lành. Còn khi vui với quả lành chỉ là đũa hưởng thụ thôi.
- Trong kinh đức Phật xài chữ “thuận dòng” rất là quan trọng. Chúng sanh tâm cỡ nào, chủng tử nào sẽ tìm về với nhau như thủy ngân vậy. Hôm nay chúng ta đi chùa, tâm tình, hoàn cảnh, cảm xúc, trình độ khác nhau, nhưng chúng ta phải có điểm đồng: cùng thương Phật, quý Phật, cầu giải thoát chúng ta mới gặp nhau, nhưng mà mai này tắt thở hết chúng ta sẽ về với những người họ còn giống với mình nhiều hơn nữa. Chúng ta muốn mở phone, ipad cần password, muốn đến được với người bạn lành chúng ta phải có password của người đó. Chúng ta muốn nghe pháp Phật mà hiểu phải có password của Ngài chứ. Tại sao có tri kỷ tri âm? Vì người này biết được mật khẩu của người kia. Tại sao giữa biển người mà mình lấy con Lan mà không lấy con Cúc con Đào? Vì mình có password của nó, mình làm được cái nó thích, nó muốn. Người lành cũng vậy. Muốn được an lạc thì phải làm thiện, điều kiện để làm thiện gồm có 3:
  - o Tâm thiện
  - o Bạn thiện
  - o Hoàn cảnh để làm thiện

Không phải dễ đâu. Vì sao? Vì vạn pháp ở đời đều do duyên tác động. Không có gì mà tự nó diễn ra và xuất hiện. Chuyện đó không có. Cho nên, muốn được hạnh phúc phải làm thiện. Muốn làm thiện cần tối thiểu 3 điều kiện: (1) Tâm thiện (2) Bạn thiện (3) Hoàn cảnh để làm thiện. Chứ còn mình ở nơi một mình mình thiện chung quanh toàn mấy người trời ơi khó làm thiện lắm. Có phải vậy không? Có nhiều khi các vị rất tốt bụng, thí dụ mình không xả rác, mình gặp rác mình lượm mà 1 đũa đạp ga 100 thẳng đạp thẳng thì xã hội làm sao khá được. Mình không xả rác, một đũa giữ vệ sinh 100 đũa xả rác, nản, dẹp luôn. Tôi biết chỗ công cộng nhiều người muốn chùi cầu lắm, họ chùi cho nó sạch, giữ cho nó thơm, mà họ vô làm xong, 100 sư đoàn tràn vô trả lại như cũ, họ nản, không làm nữa. Có không? Hoặc mình muốn bố thí gặp

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

toàn đưa lợi dụng cũng nản nữa. Bối thĩ gặp đũa tự trọng, hào sảng thì lòng hào sảng mình đợc kích thích ghê lắm. Đàng này mình muốn rộng rãi mà gặp nó vắt chà ra nước, mình quăng ra còn nó xài của mình xong của nó nó ém. Thì mình làm một thời gian mình nản. Chưa kể làm từ thiện mình bị diễn dịch, bôi bác, chà đạp riết mình cũng nản. Cho nên, cẩn thận với mạng xã hội. Đừng để mình thành nạn nhân của thiên hạ.

Nên nhớ: **Cái gì đúng, dầu không ai theo cũng đúng; cái gì sai dầu cả triệu người theo nó vẫn sai.** Sáng nay tôi nói lung tung hết, mình ăn dimsum, mình coi mình hợp cái gì: há cỏ, hay bánh bao,...

Mong các vị có ngày Phật Đản vui, ý nghĩa, lợi ích. Nhớ một điều: Ai đi nữa nghe cũng vậy, quan trọng là mình phải xác định từ buổi giảng đứng dậy ra về có gì bỏ túi hay không, để mình tích lũy. Và nhớ, chỉ có cầu an và cầu siêu ngay từ bây giờ, đừng đợi lúc ngập ngập mời thầy bà tăng ni tới thì muộn lắm rồi. Đừng để chúng tôi đến tụng mà không tin. Tụng mà coi nó đi xuống kiểu nào. Có người tụng mà mình biết người này không cần tụng.

Vì nước có 3 dạng: thể lỏng tự tìm chỗ thấp chui xuống; nước thể khí tự bốc hơi lên cao. Tâm nặng nề chết rồi tự kiếm chỗ thấp chui xuống; tâm nhẹ nhàng tắt thở tự động (huýt sáo).

Chúc các vị ngày vui./.